

JOSEP VALLVERDÚ

EL MAL SUBJECTE

A principis de la dècada dels seixanta, el doctor Badia es va presentar a Lleida, on jo residia, i va trucar a la porta del meu pis, acompanyat de tres elements: un noi, una noia i un voluminós magnetòfon de cinta.

Venia per feina, no pas per cap frivolitat, perquè ja sabem com les gasta a l'hora de treballar. Va exposar que cercava col·laboracions per a una replega d'exemples de parla viva destinats a un treball que estava fent. Jo, ben content de poder ajudar, em vaig posar enterament a la seva disposició.

—Mira —em va explicar—: estem recollint maneres de pronunciar, entonacions i aspectes fonètics de la parla segons les regions. I ara toca escoltar la gent del Segrià. Els proposem que diguin unes frases i les enregistrem. Si tu coneixes persones corrents, del comerç, de la pagesia, etc., ens dones els noms i els visitarem.

Jo vaig moure la testa amb aire commiseratiu.

—No cal que busqueu per aquests móns de Déu «vaig declarar, saberut i fatxenda». Jo mateix... —vaig fer, assenyalant-me els pectorals.

Badia, que sempre té «païra de noure», no sabia com dir el que no podia evitar dir-me. Finalment, amb un somriure tot espiritual, deixà anar:

—És que, veuràs..., *tu* — i perdona, eh?—, tu ets un mal subjecte lingüístic.

A continuació, envermellint ell, em va fer adonar que jo havia nascut a Lleida, viscut nou anys a Barcelona, intermitentment a la frontera del xipella, set anys més a l'Empordà Petit, i que, a més a més de no haver recuperat del tot l'elocució lleidatana, estava contaminat d'estructures fabrianes. No era bon subjecte, jo.

Li vaig donar la raó. Encara la hi dono, en això i en moltes, moltes coses!